

цы, които сички тѣ были въ сребърны ризници. Скоро достигнахъ той цѣль та си: на Помбея, който мечтахъ да стае първый человекъ въ Римъ, евилъ са могущественный тѣ соперникъ; Цезарь станхъ любимецъ на народа. Той са наелъ да са добые до длъжность, която са давала само на най достойны тѣ и най заслужены хора, а именно — до сана на върховнїя жрецъ. Въ деня на избиране то, майка му го испроваждала до врата та на събрание то. Тя са съмнѣвала за сполука та и плакала. „Азъ ще са върнѣ при тебе, — думалъ Цезарь: или върховенъ жрецъ или изгнаникъ.“ Той влѣзълъ и народъ тѣ го избралъ, за изумение и исплашване на сенаторы тѣ, които разбрали най послѣ негово то честолюбїе. Слѣдъ нѣколко време, трѣбало той да отиде за намѣстникъ въ Испанїя, но заимодавцы тѣ му не го пушдали изъ Римъ: той былъ задлъжнѣлъ повече отъ двѣ-стѣ милліона грошове. Но той знаилъ твърдѣ лесно да склони на своя страна богатого *Красса*, който убѣдилъ кредиторы тѣ. Цезарь отишелъ и скоро напечелилъ въ провинція та толкози пары, щото могълъ да исплати сички тѣ си дългове. На пѣтя за въ Испанїя, случило му са да минува презъ единъ мънечккъ и каленъ градецъ въ Алпы тѣ. Спѣтници тѣ му поднели въпросъ — могатъ ли да съществувать зависть и козни посередъ таквози бѣдно населенїе. „А какъ не! посрѣшнахъ Цезарь: колкото за мене, азъ по добрѣ быхъ желалъ да бѣдѣ първый въ този градецъ, нежели вторый въ Римъ.“

3.

Като са завърнѣлъ отъ Испанїя, Цезарь наченхъ да показва себеси много по гордо; и римски тѣ велможи, съ удивленїе видѣли, съ каква сила той управя воля та на народа. Скоро самъси Помбей са убѣдилъ, че нищо не може да прави безъ Цезаря. Богатый тѣ Крассъ, който нѣкога съсъ порѣчителство то си бѣ извадилъ Цезаря изъ бѣда та и комуто комахай сички тѣ гражданы задлъжнѣли голѣмы суммы, вѣдѣлъ, че Це-